

[Aksel Larsen.]

offentliggørelsen, som han gjorde det i tirsdags, da han prøvede at undertrykke et særlig interessant og afslørende afsnit af den tale, udenrigsministeren holdt ved underskrivelsen af pagten.

Andre er nemlig mere brutalt åbenhjertige. Det gælder således Hollands udenrigsminister Stikker, som i sin tale ved samme lejlighed erklærede, at Atlantpagten markerede afslutningen på håbet om, at De Forenede Nationer ville sikre den internationale fred. Det gælder Englands udenrigsminister Bevin, som torpederede påstandene om, at Atlantpagtens militære solidaritetsklausuler først skulle træde i kraft, når en medlemsstat blev udsat for et angreb, med ordene:

„Vore folk forherliger ikke krigen, men de vil ikke vise tilbage for den, hvor aggressioner truer“.

Med andre ord, et nyt påskehysteri vil ifølge Bevin være nok til at påbegynde en krig.

Endnu mere tydeligt udtalte Canadas udenrigsminister Pearson sig. Han sagde:

„Pagten er mere end en forsvarspagt.

Den er ikke blot en Maginotlinie mod tilintetgørelse, ikke et blot og bart sted, hvor man kan skjule sig af frygt, men det punkt, fra hvilket vi indleder endnu et angreb“

— han sagde udtrykkeligt angreb —

„på alle de onde kræfter, der vil kunne spærre vejen til retfærdighed og fred“.

Hvad man forstår ved fred og retfærdighed i kapitalismens, kolonikrigenes, racehadets og negerlynchningernes verden, det ved vi. Hvem man anser for denne freds og retfærdigheds fjender, det ved vi også. Vi vil sætte alle vore kræfter ind for at få det danske folk til ikke at affinde sig med rigsdagsflertallets beslutning og udenrigsministerens underskrift, men at få beslutningen revideret, få underskriften gjort lige så værdiløs som Scavenius' tilsvarende underskrift i Berlin i efteråret 1941, og derved genvinde Danmarks nationale selvstændighed og økonomiske handlefrihed.

Vi ved meget vel, at hele vor politik, som er i overensstemmelse med vor hidtidige virksomhed og med det danske folks interesser og bedste traditioner, har stillet os overfor en sammenrottet falanks, der spænder fra statsministeren til det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft. Vi har mærket det gennem sammenrotningen i folketinget, hvor man i kraft af det mandat, venstre gennem misbrug af valgloven har berøvet os, holder os ude fra udvalgene, så idyllen dér ikke

forstyrres. Vi har fået det at vide gennem den „farlige“ radio, der er så antikommunistisk og uvederhæftig som i selve tysker-tiden. Vi har læst det i Atlantpartiernes presse, som er enig om at belyve og bagvaske os kommunister. Vi har fået det at vide gennem de taler, der holdes mod os af statsministeren og det ærede medlem — jeg beklager meget, at forretningsordenen tvinger mig til at give udtryk for følelser, som jeg aldeles ikke nærer — det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft; han har sagt os det med håndgranater og lignende voldshandlinger, som er fulgt på de statsministerielle taler om dansk demokrati.

„Nationaltidende“ for i dag er et typisk eksempel på, hvorledes Marshallpressen bekæmper os kommunister. Bladet har en kæmpemæssig forsideartikel med overskriften „De danske kommunister kalder til kamp på Kremls signal.“ I artiklen fortælles en umådelig mængde detaljer om kommunistiske kartoteker over fagforeningsmedlemmer, over kommunistiske statstjenestemænd, over hemmelige medlemmer af det kommunistiske parti, som på et givet signal skal lave sabotage o. s. v., og over det, man kalder

„personer, som man vil gribe ind overfor i tilfælde af en eventuel russisk invasion i Danmark“.

Videre fortæller man historier om illegale bevåbnede kommunistiske grupper, til hvilke våben skal være indsmuglet, og man beklager, at politiet ikke kan gribe ind overfor denne virksomhed, eftersom bl. a. telefonaflytning ikke er tilladt.

Det er nødvendigt i anledning af denne artikel at erklære, at „Nationaltidende“ lyver bevidst, og at hele historien er opdigt. Dette gælder også påstanden om, at politiet desværre ikke kan aflytte kommunisternes telefoner. En sådan telefonaflytning praktiseres nemlig i endnu videre udstrækning end under den tyske besættelse.

Den eneste oplysning i „Nationaltidende“'s artikel, som er fuldstændig korrekt, er oplysningen om, at kommunistisk parti har kontor i det gamle hotel „Phønix“. Artiklen er een eneste opfordring til de illegale og halvlegale grupper af reaktionære og fascistiske provokatører, der findes, om at fortsætte, hvor de slap i foråret 1948, og at begå indbrud på kommunistisk partis kontorer i håb om at tilegne sig de kartoteker, der udelukkende eksisterer som fantasifostre i redaktør Niels Jørgensens betændte hjerne. Derfor var det så nødvendigt at få adressen med.

Vi har iøvrigt en anelse om, hvad man ønsker at planlægge, gennem den tale, den